

UNICA-ASSEMBLÉE

Wanneer men zijn indrukken over de U.N.I.C.A.-assemblee ordent, dan zijn er van die voorvallen waarvan het misschien interessant is ze eens op te schrijven.

De assemblee n.l. is een ongemeen boeiende serie bijeenkomsten van landen, aangesloten bij de U.N.I.C.A.

Ieder land heeft er één vertegenwoordiger, al of niet bijgestaan door een suppleant. De officiële vertegenwoordiger mag alleen het woord voeren. Voor Nederland was dat ondergetekende, terwijl de heer Tans mij bijstond. Dit werkt buitengewoon prettig, wij bespraken alles eerst samen alvorens wij een definitief standpunt innamen.

In Kopenhagen zaten wij met 21 naties aan tafel en wel: Finland, Zweden, Noorwegen, Denemarken, W.-Duitsland, Polen, Oostenrijk, Tsjecho-Slowakije, Italië, Spanje, Portugal, Frankrijk, Luxemburg, België, Nederland, Zwitserland, Canada, Zuid-Afrika, Argentinië, Nieuw-Zeeland en Uruguay.

De vergaderingen waren over 3 dagen verdeeld: zondagavond, maandagmorgen van 9—12 uur en -middag van 4—6 uur, dinsdag van 9 uur 's-morgens tot 6 uur des avonds, onderbroken door een lunch. Ik zelf vergaderde nog woensdagmorgen samen met het 'comité' over het a.s. congres in Nederland van half acht tot tien uur. Zoals u ziet een respectabel aantal uren.

Men moet hierbij echter bedenken dat het vertalen van de gesproken woorden zeer tijdrovend is. De voertalen waren Frans en Duits, waarmede iedereen bereikbaar was, zodat besloten werd het Engels te laten vervallen.

Het merkwaardige van deze vergaderingen is, dat deze tijd nodig hebben om in te lopen. In het begin ontstaan er over de kleinste futiliteiten grote meningsverschillen, die met de grootste hartstocht worden besproken.

Wanneer je hier zo voor jezelf eens over zit te filosoferen hoe dat nu komt, is de oplossing niet zo moeilijk. De mentaliteiten tussen diverse landen, neem bijv. Italië

en Finland, verschillen enorm en het vervult mij dan ook altijd weer met een gevoel van dankbaarheid dat op den duur blijkt dat, wanneer men de wil op kan brengen om begrip voor elkaars standpunt te hebben, deze moeilijkheden steeds kleiner worden.

Om hier de 17 punten tellende agenda te behandelen heeft geen zin en zou te veel tijd kosten. Er was echter één punt dat m.i. typerend was voor de geest die er in de vergadering heerste. Het betrof hier de aanvraag van Canada en Oost-Duitsland om als lid van de U.N.I.C.A toe te treden. Canada gaf weinig moeite, maar Oost-Duitsland des te meer problemen. Over toetreding wordt bij geheime stemming besloten met 2/3 meerderheid. Na de eerste stemming bleek dat door het grote aantal onthoudingen de 2/3 meerderheid niet werd bereikt. Spanje en Canada hielden daarop een pleidooi voor toetreding van Oost-Duitsland, terwijl van bestuurszijde er nog eens duidelijk op werd gewezen dat politiek in de U.N.I.C.A. niet werd bedreven. Hierop volgde een herstemming met als resultaat dat slechts 1 stem aan toetreding ontbrak. Hierna hield de West-Duitse afgevaardigde een hartstochtelijk pleidooi om de deur tussen de beide delen van Duitsland niet te sluiten. Laat ons zo lang en zo veel mogelijk contact met elkaar houden. Wanneer dit ophoudt, dan is alles verloren. Hij vertelde dat hij steeds blanco had gestemd, maar nu vóór zou stemmen. Na dit dramatische voorval werd Oost-Duitsland toegelaten. Voor Nederland was verder nog belangrijk dat de assemblee met een zeer langdurig en hartelijk applaus zich akkoord verklaarde met het voorstel van het 'Comité' om het U.N.I.C.A.-congres '64 in Nederland te houden. De 'goodwill' die Nederland in de wereld heeft, bleek ook op dit congres duidelijk aanwezig. Aan ons gezamenlijk nu de zware taak om het congres in 1964 tot een einde te brengen, dat deze goodwill niet beschaamt. Een heel zware taak, die wij slechts gezamenlijk tot een succesvol einde zullen kunnen brengen.

J. DEKKER